

"Пресвета Дева Марија већ је почињала победничку битку против Древне Паладе за освајање Атине... Атињани су (у X в. - А.Ф.) саградили лепу цркву и сместили у њу тај лик (хришћанске Богоматере - А.Ф.) и назвали га Атенаја (тј. античка Атина! - А.Ф.) [42, стр. 24]. Штавише, предање лик Богоматере назива "Атенаји" (тј. античка Атина - А.Ф.); касније се то име даје лику "Панагије Атениогиссе" који је у Средњем веку био високо поштован у Партеону" [42, стр. 25]. Дакле, упоредо с једначењем: античка Атина = хришћанска Богоматер, закључујемо да је Партеон саграђен у Средњем веку као хришћански храм посвећен Богоматери-Атини.

"Најплеменитији од свих градова човечанства безнадежно је утонуо у за њега најмрачније византијско раздобље... Нови Рим на Босфору почео је са све већим презрењем гледати на пропалу предводницу Грчку, на мали провинцијски градић Атину" [42, стр. 27-28].

"Што се тиче судбине атинских споменика, она је, уопште узевши, остала непозната... Грци су провели стотине година без трага у историји, у сенци развалина своје далеке прошлости... Неке од најлепших древних грађевина навеле су атинске хришћане да их претворе у цркве. Када се то десило први пут, када је први атински храм претворен у хришћански храм, не знамо. Историја атинских цркава је врло нејасна" [42, стр. 29-31]. О Партеону: "Хришћанска религија је својим потребама прилагодила велику светињу античке градске богиње на Акропољу (Партеон - А.Ф.) скоро уопште не оштетивши храм... У целој историји преображаја античких веровања и светиња у хришћанске, немогуће је наћи пример за тако лаку и потпуну смену (! - А.Ф.) каква је била замена Паладе Атине Пресветом Девом Маријом... Атински народ чак није морао ни да мења надимак својој божанственој чедној заштитници, јер су и Пресвету Деву Марију сад звали Партхенос" [42, стр. 31]. Хипноза традиционалне хронологије је тако јака да Грегоровијус не закључује ништа из једначења: античка Палада Атина = хришћанска Богородица (Дева Марија).

Као и у Риму, многи антички храмови у Атини постали су у Средњем веку хришћанске цркве, при чему су њихови називи због нечега веома слични њиховим паганским називима. Пример: "У цркви св. Димитрија...препознали су (савремени археолози - А.Ф.) Деметрин храм..." [42, стр. 34]. Тај пример је типичан.

Средњовековна Атина се по први пут појављује на историјској позорници (после наводно многих столећа непостојања) као невелика византијска утврда, коју је наводно "обновио" Јустинијан I у VI в. на територији насељеној Аваро-Словенима [42, стр. 36-40]. Још нема ни помена о икаквим траговима "древних Грка - Хелена". Штавише, Аваро-Словени, према документу из IX в., "толико су га (Пелопонез - А.Ф.) отргнули од Византијског царства, да ни један Ромеј није смео ту ни да привири" [42, стр. 40-41].

Документована хронологија затиче Партеон у XII в. у улози храма Мадоне (Богоматере). Покушаји да се његова историја следи уназад у дубину Средњег века, налазе на озбиљне тешкоће [42]. Исто тако: "У необичном храму ЕрехтеумуS у нама непознатом раздобљу била је уређена хришћанска капела" [42, стр. 46-47]. Уопште, "Акропољ се претворио у светилиште Пресвете Деве Марије..." [42, стр. 36]. О Атини у VI-VII в.: "Немамо доказа у прилог постојања у